

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/127/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1516204461
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1516204461.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Accent Legal, s.r.o., IČO: 47 251 476, Bratislava, Jakubovo námestie č. 9, za ktorú koná Mgr. Marianna Hrabovská, LL.M. (pôvodne Conitors Slovakia, s.r.o., IČO: 47 201 746, Bratislava, Trstínska č. 38, za ktorú koná Jaroslav Mojto), proti žalovanému: F. W. I. Á. G. , D. W. XX.X.XXXX, N. N., M. Č.. XX, zastúpený spoločnosťou: Consilior Iuris, s.r.o., IČO: 47 231 157, Bratislava, Radlinského č. 51, za ktorú koná JUDr. Michal Kemka, o zaplatenie 2.574,14 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava V) zo dňa 16. decembra 2021, č. k. 15 C 101/2016-313, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava V) zo dňa 16. decembra 2021, č. k. 15 C 101/2016-313, **p o t v r d z u j e** .

II. Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.12.2021, č. k. 15 C 101/2016-313, vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 470,31 €, spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 25.2.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol; vo výroku III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 %, o výške ktorých rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 8.4.2016, ktorou sa pôvodný žalobca (LEGAL CARTEL s.r.o., IČO: 36 677 175, Bratislava, Na Hrebienku č. 40 (ďalej aj ako „LEGAL CARTEL s.r.o.“ alebo „pôvodný žalobca“) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy vo výške 2.574,14 €, spolu so zákonným úrokom z omeškania a náhrady trov konania titulom uplatnenia nároku na tarifnú odmenu za zastupovanie v exekučnom konaní na základe rámcovej zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 3.12.2010 strany uzatvorili rámcovú zmluvu o poskytovaní právnych služieb, v zmysle ktorej sa žalobca ako mandatár zaviazal poskytovať pre žalovaného ako mandanta právne služby vo veciach, ktorých rozsah bude špecifikovaný podľa potrieb a požiadaviek žalovaného realizovaných písomne v súlade s uzatvorenou rámcovou zmluvou s tým, že poskytovanie právnych služieb bude uskutočňované aj na základe udelenej plnej moci a/alebo čiastkových zmlúv uzatváraných na základe tej rámcovej (ďalej len „rámcová zmluva“). V súlade s čl. II. bod 3. rámcovej zmluvy udelil žalovaný dňa 13.1.2011 právnenému predchodcovi žalobcu LEGAL CARTEL s.r.o., plnomocenstvo na zastupovanie žalovaného v právnej veci účastníkov konania F. W. c/a L. W., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu v N., N. č. XX, v ktorej súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 10.3.2015, č. k. 7C 34/2011-492

zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania tak, že nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva L. W., zaviazal ju k povinnosti prevziať splácanie zostatku hypotekárneho úveru a k povinnosti zaplatiť F. W. sumu vo výške 47.773,97 € na vyrovnanie jeho spoluvlastníckeho podielu, v lehote 90 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.5.2015 a vykonateľnosť čo do zrušenia a vyporiadania, povinnosti prevziať splácanie a čo do zamietnutia vzájomného návrhu dňa 11.5.2015 a čo do zaplatenia vyrovnacieho podielu dňa 10.8.2015. Pani W. si však túto povinnosť nesplnila, preto žalovaný pristúpil k iniciovaniu exekučného konania o vymoženie sumy 47.773,97 € s príslušenstvom, vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 52 Er 3014/2015 a vykonávaného súdnou exekútkou JUDr. O. R. pod sp. zn. EX 171/2015. Poukázal na ustanovenie § 24 ods. 1 a ods. 3 zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) a na čl. IV. bod 1. a 4. rámcovej zmluvy. V nadväznosti na vyššie uvedené vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie tarifnej odmeny za nasledovné úkony právnych služieb, vyčíslené podľa § 10 ods. 5 v spojení s § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len ako „vyhláška o odmenách a náhradách advokátov“), a to: 10.8.2015 - prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 321,77 € (úkon 259,75 € + režijný paušál 8,39 € + 20 % DPH), 10.8.2015 - návrh na vykonanie exekúcie vo výške 321,77 €, 26.8.2015 - návrh na zriadenie exekučného záložného práva vo výške 321,77 €, 15.10.2015 - vyjadrenie k námietkam vo výške 321,76 €, 4.11.2015 nahliadnutie do exekučného spisu vo výške 321,76 €, 8.12.2015 vyjadrenie k výzve exekučného súdu vo výške 321,77 € a doplnenie vyjadrenia k výzve exekučného súdu vo výške 321,77 €, spolu 2.574,14 €. Žalobca vystavil žalovanému faktúru č. 013/02/2016 zo dňa 10.2.2016, so splatnosťou dňa 24.2.2016, na tarifnú odmenu vo výške 2.574,14 € podľa čl. IV. bod 1. a 4. rámcovej zmluvy, ktorú však žalovaný do dňa podania žaloby neuhradil.

2. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 9 ods. 1 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov, § 18 ods. 4, § 24 ods. 1, ods. 3 zákona o advokácii, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania. V priebehu konania došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného žalobcu LEGAL CARTEL s.r.o. ako postupníka na postupcu Conitors Slovakia s.r.o. IČO: 47 201 746, Bratislava, Trstínska č. 38 (ďalej aj ako „Conitors Slovakia s.r.o.“) a súd prvej inštancie rozhodol o pripustení jeho vstupu uznesením zo dňa 16.10.2018, č. k. 15 C 101/2016-128. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinami, ako aj výsluchom žalovaného, svedkyne D. G., pripojením spisu vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 15 C 30/2016, na základe ktorých mal za preukázaný nasledovný skutkový stav veci: strany sporu uzatvorili rámcovú zmluvu, v zmysle ktorej si dohodli okrem iných odmien aj tarifnú odmenu odkazom na § 9 a nasl. vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov za každý jeden úkon právnej služby po jeho vykonaní. Rámcovú zmluvu pripravil na podpis LEGAL CARTEL s.r.o., ako bývalý advokát s tým, že k podpisu zmluvy došlo v jeho kancelárii. Nesporné bolo, že bývalý advokát žalovaného v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a následne v exekučnom konaní zastupoval, poskytoval mu právne služby a vykonával úkony v jeho mene. Rozsudok vo veci vyporiadania podielového spoluvlastníctva nadobudol právoplatnosť dňa 11.5.2015 a vykonateľnosť dňa 10.8.2015. Toho istého dňa 10.8.2015 bol bývalým advokátom LEGAL CARTEL s.r.o. v mene jeho klienta podaný aj návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 8.12.2015 zaslal pôvodný žalobca žalovanému časovú špecifikáciu s uskutočnenými úkonmi právnej služby a ich časovým rozpätím okrem iných konaní aj v exekučnom konaní. Nakoľko došlo počas spolupráce advokáta a klienta k naštrbeniu dôvery, žalovaný vypovedal pôvodnému žalobcovi plnú moc v januári 2016. Exekučné konanie napokon skončilo uzavretím mimosúdnej dohody stranami sporu v júli 2016. Podľa názoru súdu prvej inštancie bolo dojednanie zmluvnej odmeny ako tarifnej odmeny len odkazom na ustanovenie vyhlášky („podľa ustanovenia § 9 a nasl. vyhlášky“) nedostatočné a neurčité. Keďže žalovaný bol spotrebiteľom právnej služby, nebolo možné automaticky očakávať, že si klient takto formulovanú zmluvnú odmenu vypočíta sám a oboznámi sa s jej výškou. Žalobca, resp. pôvodný žalobca nijako nepreukázal, že žalovaného s presnou výškou tarifnej odmeny oboznámil. Pôvodný žalobca si okrem toho v časovej špecifikácii vyúčtoval za úkony v exekučnom konaní hodinovú odmenu a v predmetnom konaní si uplatnil nárok na tarifnú odmenu za úkony vykonané v exekučnom konaní, pričom sa v niektorých prípadoch jedná o tie isté úkony. Z ustanovení rámcovej zmluvy nevyplývalo, že by pôvodnému žalobcovi ako mandatárovi patrila tarifná odmena popri hodinovej odmene. Aj pre tento nedostatok je určenie zmluvnej odmeny v rámcovej zmluve nejasné a neurčité.

Kombinácia spôsobov určenia zmluvnej odmeny v zmysle § 2 ods. 3 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov neznamena automaticky povolený súbeh rôznych spôsobov odmien za jeden a ten istý úkon právnej služby. Súd prvej inštancie uzavrel, že aj prípadná kombinácia spôsobov odmien musí mať svoje hranice a musí byť v súlade s dobrými mravmi. Zároveň, ak nedôjde k dohode, resp. takej dohody niet pre jej neplatné dojednanie, na určenie odmeny sa použijú ustanovenia advokátskej tarify o základnej tarifnej odmene za úkon právnej služby. Právne zastupovanie zo strany LEGAL CARTEL s.r.o. bolo poskytované pre žalovaného počas niekoľkých rokov, minimálne od uzavretia rámcovej zmluvy dňa 3.12.2010 do ukončenia spolupráce v januári 2016. Aj keď súd prvej inštancie vyhodnotil dojednanie o zmluvnej odmene v rámcovej zmluve ako neplatné pre jej neurčitost' a nezrozumiteľnosť (§ 37 ods. 1, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), dospel k záveru, že žalovaný využíval právne služby pôvodného žalobcu niekoľko rokov a nechal sa ním zastupovať vo viacerých konaniach, preto mu nepochybne patrí odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny za každý účelne vynaložený úkon právnej služby, ktorý LEGAL CARTEL s.r.o. v exekučnom konaní vykonal (§ 1 ods. 2 za bodkočiarkou vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov a § 24 ods. 3 zákona o advokácii). Pokiaľ išlo o platenie odmeny pôvodnému žalobcovi, žalovaný aj svedkyňa D. G. sa zhodli vo výpovediach, že bývalo obvyklou praxou, že žalovaný uhrádzal platby v hotovosti k rukám bývalého advokáta. Žalobca tieto tvrdenia nijako nevyvrátil ani nerozporoval návrhmi na doplnenie dokazovania. Konateľ spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o. sa navyše v dôsledku postúpenia pohľadávky na spoločnosť Conitors Slovakia s.r.o. a následným prevzatím právneho zastúpenia spoločnosťou LEGAL CARTEL s.r.o. v predmetnej veci, dostal do pozície, kedy ako advokát zastupujúci žalobcu nemohol byť v konaní vypočutý ako svedok. Okrem toho ho žalovaný na tieto účely ani nezbavil mlčanlivosti. Súd prvej inštancie tak mal výpoveďou žalovaného a výpoveďou svedkyne preukázané, že pokiaľ ide o zaplatenie hodinovej odmeny vyúčtovanej v časovej špecifikácii zo dňa 8.12.2015, v celkovej výške 3.691,87 € vrátane DPH (za všetky úkony v rôznych konaniach), žalovaný vyúčtovanú odmenu za tam špecifikované úkony v exekučnom konaní bývalému advokátovi uhradil do jeho rúk v jeho kancelárii pred Vianocami 2015, čomu zodpovedá aj predložený dôkaz (doklad o výbere hotovosti z H. a.s.), ktorý preukazuje, že dňa 10.12.2015 realizovala majiteľka účtu D. G. výber sumy 3.200,- € s tým, že ostatných 500,- € mal žalovaný doma v hotovosti. Výber sumy peňazí dňa 10.12.2015 časovo nadväzuje na doručení časovú špecifikáciu dňa 8.12.2015, súd prvej inštancie preto uveril tvrdeniam žalovaného o tom, že pôvodnému žalobcovi zaplatil hodinovú odmenu za úkony v exekučnom konaní, ktoré mu advokát vyúčtoval v časovej špecifikácii. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že pôvodnému žalobcovi patrí len tarifná odmena v základnej sadzbe po odpočítaní uhradenej hodinovej odmeny za vykonané úkony v exekučnom konaní. V konaní si uplatnil tarifnú odmenu za tieto úkony: 1. dňa 10.8.2015 - prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 321,77 € (úkon 259,75 € + režijný paušál 8,39 € + 20 % DPH); 2. dňa 10.8.2015 - návrh na vykonanie exekúcie vo výške 321,77 €; 3. dňa 26.8.2015 - návrh na zriadenie exekučného záložného práva vo výške 321,77 €; 4. dňa 15.10.2015 - vyjadrenie k námietkam vo výške 321,76 €; 5. dňa 4.11.2015 - nahliadnutie do exekučného spisu vo výške 321,76 €; 6. dňa 8.12.2015 - vyjadrenie k výzve exekučného súdu vo výške 321,77 €; 7. dňa doplnenie vyjadrenia k výzve exekučného súdu vo výške 321,77 €; spolu vo výške 2.574,14 € (poznámka súdu prvej inštancie: odmena za 7 úkonov a 321,77 € predstavuje spolu sumu 2.252,39 €). S časovou špecifikáciou sa prekrývajú tieto úkony: návrh na vykonanie exekúcie 60 min x 75,- € + DPH = 90,- €, návrh na zriadenie exekučného záložného práva 30 min = 45,- €, vyjadrenie k námietkam 180 min = 270,- €, nahliadnutie do exekučného spisu 30 min = 45,- €, vyjadrenie k podaniu povinnej 90 min = 135,- €. Ohľadom priznania tarifnej odmeny za jednotlivé úkony v exekučnom konaní bolo potrebné posúdiť ich účelnosť. Súd prvej inštancie nepovažoval úkon „prevzatie a príprava vecí“ za účelne vynaložený z dôvodu, že klient neudelil nové plnomocenstvo spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o., ktorá spoločnosť konala na základe plnomocenstva udeleného na zastupovanie v konaní o zrušení a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva zo dňa 13.1.2011, ktoré ho oprávňovalo na zastupovanie klienta aj v exekučnom konaní, predmetnú vec mal naštudovaný a nebolo potrebné sa oboznamovať nanovo s okolnosťami prípadu. Za „návrh na vykonanie exekúcie“ patrí bývalému advokátovi tarifná odmena vo výške 321,77 € (úkon 259,75 € + režijný paušál 8,39 € + 20 % DPH), pričom na hodinovej odmene za tento úkon zaplatil žalovaný 90,- €, to znamená, že mu zostáva uhradiť 231,77 €. Ďalší úkon „návrh na zriadenie exekučného záložného práva“ súd prvej inštancie nepovažoval za účelný z dôvodu, že tento úkon mohol byť vykonaný spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, pričom žalobca nijako nepreukázal, prečo tak nemohol urobiť a musel tak nevyhnutne urobiť osobitným podaním. Za úkon „vyjadrenie k námietkam“ patrila bývalému advokátovi tarifná odmena vo výške 321,77 € (úkon 259,75 € + režijný paušál 8,39 € + 20 % DPH), pričom na hodinovej odmene za tento úkon zaplatil žalovaný 270,- €, to znamená, že mu zostáva uhradiť 51,77 €. Ďalší úkon „nahliadnutie do exekučného

spisu“ súd prvej inštancie nepovažoval za účelne vynaložený, nakoľko exekučný súd potrebné listiny zaslal spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o. spolu s výzvou na vyjadrenie a navyše za takýto úkon § 13a vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov nepriznáva tarifnú odmenu. Za úkon „vyjadrenie k výzve exekučného súdu“ patrí pôvodnému žalobcovi tarifná odmena vo výške 321,77 € (úkon 259,75 € + režijný paušál 8,39 € + 20 % DPH), pričom na hodinovej odmene za tento úkon zaplatil žalovaný 135,- €, to znamená, že mu zostalo uhradiť 186,77 €. Úkon „doplnenie vyjadrenia k výzve exekučného súdu“ súd prvej inštancie vyhodnotil ako neúčelne vynaložený, nakoľko mohol byť vykonaný spolu s predchádzajúcim vyjadrením, pričom žalobca nijako nepreukázal, prečo tak nemohol urobiť a musel tak nevyhnutne urobiť osobitným podaním. Z uvedeného vyplynulo, že za 3 účelne vynaložené úkony právnej služby patrila žalobcovi tarifná odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny spolu vo výške 470,31 €. Súd prvej inštancie preto v tejto časti žalobe vyhovel a vo zvyšku uplatneného nároku vrátane príslušenstva žalobu zamietol. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania v sadzbe 5,05 % ročne odo dňa nasledujúceho po splatnosti faktúry, t. j. od 25.2.2016 do zaplataenia a keďže tento zodpovedal ustanoveniam § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania, súd prvej inštancie takto uplatnenému príslušenstvu z priznanej sumy vyhovel.

3. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a úspešnosťou žalovaného. Vzhľadom na to, že žalobca sa v konaní domáhal zaplataenia sumy v celkovej výške 2.574,14 € s príslušenstvom a súd prvej inštancie jeho žalobe vyhovel v časti zaplataenia sumy vo výške 470,31 €, tak posudzoval mieru úspechu oboch procesných strán. Žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 18 % a žalovaný 82 % (100 % - 18 %). Podľa vzájomného pomeru miery úspechu v spore vznikol žalovanému nárok na náhradu v rozsahu 64 % (82 % - 18 %) tých trov konania, ktoré v konaní účelne vynaložil. Zároveň konštatoval, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

4. Proti rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie proti výroku II. a súvisiacemu výroku III. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.); súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. odôvodnil tým, že súd prvej inštancie bez výhrad akceptoval dôkazy predložené žalovaným napriek tomu, že tieto boli predložené v rozpore s čl. 8 C.s.p. Súd prvej inštancie vykonal aj dôkazy, ktoré žalovaný predložil po súdom určenej lehote, zároveň prikladal „inú silu“ dôkazom a tvrdeniam žalovaného a žalobcu. Súd prvej inštancie na pojednávaní nariadenom na deň 18.11.2021 doručil žalobcovi krátkou cestou písomnosť žalovaného zo dňa 16.11.2021, pričom žalobca nemal dostatočný časový priestor sa s touto oboznámiť. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dôkazy hodnotil podľa ľubovôle, bez relevancie k zisťovaným skutočnostiam. Súd prvej inštancie neúplne a nepresne prepísal výsluch žalovaného na pojednávaní dňa 17.12.2020, pričom žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaný počas výsluchu čítal z vopred pripravených poznámok. Následne žalobca rozsiahlo zopakoval skutočnosti už uvedené v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom dôvodil, že súd prvej inštancie nebral do úvahy tieto argumenty žalobcu. Namietal výpoveď družky žalovaného, nakoľko táto si vo viacerých veciach nepamätala na jednotlivé okolnosti, ktoré nesúviseli s peniazmi, avšak ak sa otázka týkala finančných prostriedkov, vedela odpovedať presne, totožne s obsahom výpovede žalovaného, s ktorým evidentne zosúladovala svoju výpoveď. Podľa žalobcu výpoveď svedkyne obsahovala mnoho rozporov a nemožno ju brať ako dôveryhodnú. Žalobca namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa so zjavnými nesprávnymi skutkovými zisteniami nevysporiadal, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. Nebolo žiadnou obvyklou praxou LEGAL CARTEL s.r.o. a ani jeho konateľa preberať platby od žalovaného v hotovosti, pričom k tomuto tvrdeniu žalovaný nevyprodukoval (neberúc do úvahy svedeckú výpoveď družky žalovaného) jediný dôkaz. Súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné odstraňovať zjavný rozpor medzi tvrdením žalovaného a tvrdením družky žalovaného o jej osobnej účasti pri údajnej úhrade sumy 3.690,- €. Poukázal na to, že v snahe presvedčiť súd prvej inštancie o údajnej platbe vo výške cca. 2.800,- € žalovaným pôvodnému žalobcovi sa žalovaný neváhal uchýliť k fabulovaniu a vymýšľaniu si matematických operácii s cieľom priblížiť sa sume 2.800,- €. Opakovane zdôraznil, že pôvodný žalobca od žalovaného sumu vo výške 2.800,- € v hotovosti neprevzal. Považoval za absurdné argumentovať tým, že výber sumy 3.200,- € zo dňa

10.12.2015 družkou žalovaného potvrdzuje, že žalovaný uhradil pôvodnému žalobcovi sumu 3.690,- €. Žalovaný až do času výpovede družky žalovaného ani len náznakom nespomenul výber sumy 3.200,- € a žalobca nemal vedomosť, na aký účel vybraná suma mala slúžiť, ale na úhradu hodinovej odmeny za poskytovanie právnych služieb. Zopakoval, že pôvodný žalobca LEGAL CARTEL s.r.o. od žalovaného žiadnu hodinovú odmenu za poskytovanie právnych služieb neprijal. Namietal, že ak by sa aj hypoteticky pripustila argumentácia súdu prvej inštancie a jeho závery a dali to do kontextu s tvrdeniami žalovaného, tak žalovaný neuhradil pôvodnému žalobcovi za s časovou špecifikáciou sa prekrývajúce úkony sumu 75,- € + DPH, ale sumu vo výške 60,- € bez DPH, t. j. v prípade úkonu: návrh na vykonanie exekúcie sumu o 15,- € bez DPH nižšiu, v prípade úkonu: vyjadrenie k námietkam sumu o 45,- € nižšiu a v prípade úkonu: vyjadreniu k podaniu povinnej sumu vo výške 22,50,- € bez DPH nižšiu, t. j. celkovo za tieto úkony sumu o 99,- € s DPH nižšiu. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. odôvodnil tým, že pôvodný žalobca poučil žalovaného o výške základnej sadzby tarifnej odmeny, a to pred uzatvorením rámcovej zmluvy, pred udeleným plnomocenstvom v každej právnej veci, aj v samotnej rámcovej zmluve, a teda tvrdenie žalovaného, že sa o výške tarifnej odmeny dozvedel až z faktúry bolo nepravdivé. Z klamstva o nevedomosti o tarifnej odmene sa podľa žalobcu usvedčil žalovaný sám, keď na pojednávaní konanom dňa 9.1.2017 v právnej veci sp. zn. 41 C 102/2016 uviedol: „Ja som prvý krát pojem tarifná odmena počul až keď som mu chcel vypovedať PM, bola to situácia keď žiadal tých 10 tis. Eur.“, t. j. dňa 12.6.2014. Žalobca mal za to, že žalovaný tvrdením o svojej nevedomosti o výške tarifnej odmeny vyslovene klame. Ak súd prvej inštancie poukazoval na nevypočítanie konateľa spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o., tak vedome opomenul skutočnosť, že takémuto návrhu sám nevyhovel. Pôvodný žalobca žiadosťou zo dňa 28.9.2020 požiadal žalovaného o všeobecné zbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť, na ktorú žalovaný žiadnym spôsobom nereagoval. Zákon o advokácii, rešpektujúc princíp „rovnosti zbraní“, umožňuje advokátovi, aby v konkrétnom spore s klientom v konaní pred súdom uviedol dôvernú informáciu v záujme ochrany svojich záujmov, aj bez súhlasu klienta. Keďže obsah sporu sa týka predovšetkým dôverných informácií, ktoré si vzájomne poskytli klient a advokát, bolo by nelogické, aby orgán rozhodujúci o predmetnom spore rozhodoval len na základe rozhodnutia klienta, ktoré dôverné informácie má v spore advokát poskytnúť, a teda ktoré klientom selektované informácie majú byť podkladom pre meritórne rozhodnutie. Súd prvej inštancie na jednej strane tvrdil, že kombinácia odmietanie je možná a na druhej strane uviedol, že pôvodnému žalobcovi patrí „len tarifná odmena v základnej sadzbe po odpočítaní uhradenej hodinovej odmeny za vykonané úkony v exekučnom konaní,“ pričom úhrada hodinovej odmeny žalovaným nebola žiadnym dôkazom preukázaná. Toto tvrdenie považoval žalobca s poukazom na tvrdenia a dôkazy produkované žalobcom za nepochopiteľné. Týmto svojím postupom súd prvej inštancie nerešpektoval zásadu voľného hodnotenia dôkazov, princíp rovnosti strán a princíp právnej istoty. Nestotožnil sa s tvrdením súdu prvej inštancie, keď nepovažoval úkon „prevzatie a príprava vecí“ v exekučnom konaní za účelne vynaložený z dôvodu, že klient neudelil nové plnomocenstvo LEGAL CARTEL s.r.o., LEGAL CARTEL s.r.o. konal na základe plnomocenstva udeleného na zastupovanie v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva zo dňa 13.1.2011, ktoré ho oprávňovalo na zastupovanie klienta aj v exekučnom konaní, predmetnú vec mal naštudovanú a nebolo potrebné sa oboznamovať nanovo s okolnosťami prípadu. Dôvodil, že je bežnou praxou, že na základe plnomocenstva udeleného v pôvodnom konaní advokáti zastupujú klientov aj v následnom exekučnom konaní, na ktoré im klienti neudeľujú „ďalšie“ plnomocenstvo a úkon právnej služby „prevzatie a príprava zastúpenia“ si uplatňujú aj v exekučnom konaní, pričom súdy vydávajúce poverenia na vykonanie exekúcie tento úkon bez akýchkoľvek výhrad akceptujú a poverenie na vykonanie exekúcie, aj na úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, vydávajú. Súd prvej inštancie tiež bez akéhokoľvek relevantného dôkazu krátil tarifnú odmenu za úkon právnej služby o sumu 90,- €, ktorá mala byť údajne uhradená žalovaným pôvodnému žalobcovi LEGAL CARTEL s.r.o., avšak o úhrade sumy 90,- € za návrh na vykonanie exekúcie pôvodnému žalobcovi žalovaným neexistuje žiadny dôkaz. Následne žalobca podrobne uvádzal, v čom sa nestotožnil s posúdením účelnosti jednotlivých právnych úkonov súdom prvej inštancie. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. a súvisiacom výroku III. zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Proti rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie proti výroku I. a súvisiacemu výroku III. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie o neplatnosti ustanovení rámcovej zmluvy a tiež s výpočtom úkonov právnej služby, ktoré súd prvej inštancie považoval za účelné. Namietal však, že súd prvej inštancie opomenul aplikovať ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii: „Advokát je povinný v priebehu poskytovania právnej služby informovať klienta, ktorý je spotrebiteľom právnej služby, o výške odmeny za úkon právnej služby ešte pred začatím tohto úkonu, inak mu odmena nepatrí. To neplatí v prípade, ak je potrebné úkon právnej služby vykonať bezodkladne.“ Súd prvej inštancie síce na toto ustanovenie poukázal v bode 21. svojho odôvodnenia a v bode 23. odôvodnenia aj správne konštatuje, že „žalobca nijako nepreukázal, že žalovaného s presnou výškou tarifnej odmeny oboznámil,“ avšak potom už len konštatuje, že ak sú ustanovenia rámcovej zmluvy neplatné, resp. ak neexistuje dohoda o odmene, advokátovi automaticky patrí tarifná odmena. Ak totiž neexistuje dohoda medzi advokátom a klientom o odmene, resp. je dohoda neplatná, tak síce advokátovi patrí tarifná odmena (§ 24 ods. 3 zákona o advokácii), ale tým sa neneguje ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Tento názor súdu prvej inštancie by žalovaný považoval za správny, ak by bol klientom podnikateľ, no ak je klientom spotrebiteľ, tak podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii je advokát povinný vždy informovať klienta o výške odmeny za každý úkon právnej služby pred začatím vykonávania tohto úkonu, inak advokátovi odmena nepatrí, ibaže by išlo o také úkony, ktoré je potrebné vykonať bezodkladne. Toto zákonné ustanovenie nerozlišuje, či ide o odmenu na základe dohody alebo o odmenu na základe ustanovenia § 24 ods. 3 zákona o advokácii. Advokát je vo vzťahu ku klientovi, ktorý je v postavení spotrebiteľa, vždy pred začatím každého úkonu právnej služby informovať klienta o výške tejto odmeny. Ak tak neurobí, odmena mu nepatrí a nie je možné mu ju priznať v súdnom konaní. Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov upravuje značne komplikovaný spôsob výpočtu tarifnej odmeny, ktorý je závislý nie len na výške hodnoty predmetu sporu, ale odvíja sa aj od druhu úkonu právnej služby, pričom táto hodnota môže byť ešte zvýšená alebo znížená s ohľadom na ďalšie okolnosti a podmienky. Pre bežného spotrebiteľa nie je reálne možné vypočítať tarifnú odmenu z ustanovení vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov a z tohto dôvodu zákonodarca zakomponoval do zákona o advokácii ustanovenie § 18 ods. 4. Žalovaný namietal, že sa o prebiehajúcej exekúcii dozvedel až keď už exekučné konanie prebiehalo, preto pôvodný žalobca ani nemohol informovať žalovaného o výške tarifnej odmeny za jednotlivé úkony, ktoré v jeho mene vykonával v predmetnom exekučnom konaní. Ak teda LEGAL CARTEL s.r.o. neinformoval žalovaného ako spotrebiteľa o výške odmeny za jednotlivé úkony vykonané v exekučnom konaní ešte pred začatím ich vykonávania, potom mu podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii odmena za tieto úkony nepatrí. A to ani v tom prípade, ak ide o tarifnú odmenu podľa § 24 ods. 3 zákona o advokácii, z dôvodu, že nedošlo k dohode medzi advokátom a klientom alebo z dôvodu, že takáto dohoda je neplatná. Je tiež nepochybné, že vo veci nešlo o také úkony, ktoré by bolo potrebné vykonať bezodkladne a preto nie je možné aplikovať ani výnimku zakotvenú v poslednej vete ustanovenia § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní informovania klienta podľa § 18 ods. 4 zákona o advokácii zaťažuje žalobcu, pričom žalobca toto dôkazné bremeno neunesol. Súd prvej inštancie tak nesprávne právne posúdil vec, keď priznal žalobcovi nárok na zaplatenie tarifnej odmeny aj keď mal preukázané, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by LEGAL CARTEL s.r.o. informoval žalovaného o výške tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej služby v predmetnom exekučnom konaní a to vždy pred začatím vykonávania toho ktorého úkonu. Súd prvej inštancie potom porovnal tieto uplatnené účelné úkony s vyúčtovaním hodinovej odmeny, ktorú pôvodný žalobca zaslal žalovanému e-mailom dňa 8.12.2015 a od tarifnej odmeny účelne vykonaných úkonov právnej služby odpočítal zaplatenú hodinovú odmenu zaplatenú žalovaným v hotovosti za tieto konkrétne úkony právnej služby. Namietal, že ak súd prvej inštancie považoval ustanovenia rámcovej zmluvy o odmene za neplatné a niektoré úkony vykonané pôvodným žalobcom za neúčelné, potom nebol dôvod rozlišovať pri hodinovej odmene medzi jednotlivými úkonmi, za ktoré bola táto hodinová odmena zaplatená a odpočítavať od tarifnej odmeny za účelne vykonané úkony právnej služby hodinovú odmenu zaplatenú za tieto úkony. Súd prvej inštancie mal od celkovej tarifnej odmeny za účelne vykonané úkony právnej služby odpočítať celkovo zaplatenú hodinovú odmenu za všetky úkony právnej služby. Samozrejme, uvedené by platilo len za predpokladu, že by žalovaný ako spotrebiteľ bol riadne informovaný o výške tarifnej odmeny za každý úkon právnej služby ešte pred jeho vykonaním. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť v časti jeho výroku I. tak, že žalobu žalobcu zamietne a súvisiacom výroku III. zmenil tak, že prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že advokát síce musí poučiť svojho klienta o výške odmeny za poskytovanie právnych služieb, no nikde nie je stanovený presný časový rámec, kedy k tomu má dôjsť. Jedinou podmienkou je, že takéto poučenie musí byť vykonané pred samotným úkonom. Mal za to, že základným východiskom k tomu, aby bol akýkoľvek klient poučený, musí byť zmluva o poskytovaní právnych služieb a z nej musí byť nadmieru zreteľné, v akej výške a za aké úkony patrí advokátovi odmena. Poukázal na znenie rámcovej zmluvy, z ktorého jednoznačne vyplýva, že advokát si splnil svoju povinnosť a informoval klienta o výške odmeny (podľa § 9 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov a nasl.). Z výpovede svedkyne (družky žalovaného) malo byť kategoricky zrejmé, že žalovaný aj svedkyňa boli riadne poučení o výške tarifnej úkony ešte pred vykonaním týchto úkonov, hneď na začiatku právneho zastupovania. Zároveň advokát spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o. osobitne a zreteľne informoval žalovaného o výške tarifnej odmeny na poradách, o čom svedčia potvrdenia o poradách, čo žalovaný svojim podpisom potvrdil. Na základe preukázaných skutočností, žalobca rozporoval argumentáciu žalovaného, že k poučeniu pred vykonaním jednotlivých úkonov, v súvislosti s tarifnou odmenou nedošlo. Zároveň uviedol, že ustanovenie § 185 ods. 1 C.s.p. je nutné vykladať v súvislosti s § 220 ods. 2 C.s.p. a to tak, že súd síce rozhoduje o tom, ktoré dôkazy vykoná, no ak dôkaz nevykoná, musí to v odôvodnení rozsudku odôvodniť a vysvetliť prečo tak urobil, čo sa v predmetnej právnej veci nestalo. K tvrdeniu žalovaného, že žalobca disponoval listinnými dôkazmi od počiatku konania a tieto súdu prvej inštancie predložil až podaním zo dňa 5.11.2021, poukázal na ustanovenie § 178 ods. 2 C.s.p., ktorý stanovuje minimálnu dobu potrebnú na prípravu na pojednávanie 5 dní, ktorá bola dodržaná. Následne poukázal na to, že písomnosť žalovaného zo dňa 16.11.2021 bola súdu prvej inštancie doručená v totožný deň a žalobcovi až priamo na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo dňa 18.11.2021, tzv. krátkou cestou ergo bez dodržania zákonnej lehoty, na ktorú žalovaný tak úporne apeloval. K námietkam žalovaného ohľadom času fakturácie právnych služieb uviedol, že žiadny právny predpis týkajúci sa výkonu advokácie nestanovuje presnú časovú alebo inú povinnosť, kedy má advokát fakturovať resp. vystavovať faktúry. Namietal, že formulácia rámcovej zmluvy v žiadnom prípade nie je, ergo ani nemôže byť charakterizovaná ako zmluvná pokuta, a to z dôvodu, že účelom zmluvnej pokuty je zabezpečenie záväzkov pre prípad, keby si dlžník neplnil záväzky riadne a včas. Žalovaný si protirečil, keď raz uviedol, že pôvodný žalobca určil výšku tarifnej odmeny neurčito s odkazom na § 9 vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov, ale následne uviedol, že takýto nárok žalobcu má nepochybne charakter zmluvnej pokuty. Poukázal na to, že rozhodnutia Slovenskej advokátskej komory súd nemôže brať ako smerodajné, keďže podľa zákona o sudcoch je sudca viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ktoré sú špecifikované v Ústave Slovenskej republiky. Žalovaný tiež konštruoval hypotetickú situáciu (pretože v nasledujúcom tvrdení toto vyvracia), pri ktorej mal súd prvej inštancie inak postupovať pri svojom rozhodnutí o spôsobe odpočtu hodinovej odmeny od tarifnej. Takáto hypotetická situácia má byť však podľa žalobcu úplne bezpredmetná, pretože pôvodný žalobca nikdy neprijal akúkoľvek platbu v súvislosti s hodinovou odmenou. V ostatnom vyjadrení žalobca v podstate len zopakoval svoju argumentáciu už uvedenú pred súdom prvej inštancie, v odvolaní a predchádzajúcich vyjadreniach.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca vo svojom vyjadrení opakovane uvádza, že žalovaný uvádzal v priebehu konania klamlivé tvrdenia. Žalobca sa snaží prezentovať ako strana, ktorá bola zavádzaná a tvrdí, že počas konania súdu prvej inštancie podľa jeho názoru predložil dôkazy a uviedol tvrdenia, ktoré potvrdzujú ním uvádzané skutočnosti, pričom sa súd prvej inštancie týmito jeho tvrdeniami zaoberal nedostatočne. Poukázal na ustanovenie § 185 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého je jedine na konajúcom súde rozhodnutie, ktoré navrhované dôkazy vykoná a ktoré nevykoná. Namietal, že žalobca síce disponoval listinnými dôkazmi od počiatku konania, tieto súdu prvej inštancie však predložil až podaním zo dňa 5.11.2021, ktoré bolo žalovanému doručené až dňa 8.11.2021, t. j. len 6 pracovných dní pred nariadeným pojednávaním. S ohľadom na predmetný postup žalobcu bol žalovaný toho názoru, že práve žalobca vykonával procesné úkony s úmyslom znemožniť žalovanému riadne bránenie práva. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalobcu ohľadom platnosti rámcovej zmluvy. Žalobcom požadovaný nárok mal charakter zmluvnej pokuty, resp. sankcie, čo s ohľadom na rozhodnutie disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory z 26. septembra 2017, sp. zn. DS VII.-57/2017:1160/2017, v spojení s rozhodnutím III. odvolacieho disciplinárneho senátu zo dňa 4. júna 2019, sp. zn. III. ODS-35/2017:1160/2017, bolo v rozpore s advokátskymi predpismi, a teda malo byť neplatné. Žalovaný následne zopakoval svoju argumentáciu už uvedenú v odvolaní a v konaní pred súdom prvej inštancie. Vo svojom ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu žalovaný už len zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu a doplnil,

že v predmetných potvrdeniach o poradách, na ktoré odkazuje žalobca nie je výslovne uvedené, že by žalovaný ako klient bol poučený o výške tarifnej odmeny a že svedkyňa pri svojom vyluchu na otázku, či jej alebo žalovanému bolo pri podpise rámcovej zmluvy dané zo strany právneho predchodcu žalobcu nejaké poučenie, uviedla, že nie. Tiež doplnil, že nemôže obstať ani tvrdenie žalobcu o informovaní o výške tarifnej odmeny v exekučnom konaní pri uzatváraní rámcovej zmluvy dňa 3.12.2010, keď nebolo zrejmé, aká suma bude žalovanému priznaná titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva a či vôbec bude potrebné túto sumu exekvovať (tarifná odmena sa vypočítava z hodnoty predmetu sporu). Žalovaný zároveň vo svojom vyjadrení zo dňa 11.1.2024 uviedol, že v minulosti už poukazoval na skutočnosť, že pôvodný žalobca LEGAL CARTEL s.r.o. postúpil pohľadávku na súčasného žalobcu Conitors Slovakia s.r.o. v rozpore so zákonom, keďže žalovaný ako klient advokátskej kancelárie LEGAL CARTEL s.r.o. nezbavil spoločnosť LEGAL CARTEL s.r.o. povinnosti zachovávať mlčanlivosť. Conitors Slovakia s.r.o. nebol viazaný povinnosťou mlčanlivosti v zmysle zákona o advokácií. Za toto porušenie § 23 zákona o advokácií bol advokát JUDr. F., konateľ pôvodného žalobcu spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o., disciplinárnym senátom Slovenskej advokátskej komory uznaný za vinného a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie - peňažná pokuta vo výške 1.000,- €. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 78/2021, zo dňa 22.2.2023, podľa ktorého: „Postúpenie pohľadávok advokáta, ktoré vznikli v súvislosti s poskytovaním právnych služieb podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii na osobu, na ktorú sa nevzťahuje povinnosť mlčanlivosti advokáta, odporuje zákonu o advokácii v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 23 ods. 1 zákona o advokácii. Zmluva o postúpení pohľadávok vzniknutých advokátovi za poskytovanie právnych služieb podľa zákona o advokácii na tretiu osobu, neviazanú povinnosťou mlčanlivosti advokáta, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným právnym úkonom, ak nebol advokát povinnosti mlčanlivosti klientom zbavený.“ Zmluva o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou LEGAL CARTEL s.r.o. ako pôvodným žalobcom a spoločnosťou Conitors Slovakia s.r.o. ako následným žalobcom zo dňa 9.7.2018 je absolútne neplatným právnym úkonom, a teda žalobca (v tom čase Conitors Slovakia s.r.o.) v tomto konaní podľa žalovaného nemal byť aktívne vecne legitimovaný a žaloba mala byť v celom rozsahu zamietnutá.

8. Podaním doručeným odvolaciemu súdu zo dňa 5.2.2024 žalobca Conitors Slovakia s.r.o. navrhol, aby odvolací súd pripustil, aby z konania vystúpil žalobca Conitors Slovakia, s.r.o. a aby na jeho miesto vstúpil žalobca: Accent Legal, s.r.o., IČO: 47 251 476, Bratislava, Jakubovo námestie č. 9, ktorý vyslovil súhlas so vstupom do konania na miesto žalobcu.

9. Žalovaný k návrhu žalobcu vo svojom vyjadrení uviedol, že keďže skutočným veriteľom bola spoločnosť LEGAL CARTEL s.r.o. a spoločnosť Conitors Slovakia s.r.o. nebola nositeľom hmotného práva (nebola skutočným vlastníkom pohľadávky), teda nebola aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby v tomto konaní, nemohla v čase od právoplatnosti uznesenia o jej vstupe do konania na strane žalobcu (od roku 2018) spočívať premlčacia doba vo vzťahu k tejto pohľadávke.

10. Odvolací súd zistil, že spoločnosť Conitors Slovakia s.r.o. (ako postupca) postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom sporu naspäť na pôvodného žalobcu LEGAL CARTEL s.r.o. (ako postupník) Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.12.2023. Následne LEGAL CARTEL s.r.o. (ako postupca) postúpil predmetnú pohľadávku na aktuálneho žalobcu Accent Legal s.r.o. (ako postupník) Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 3.1.2024. Uznesením zo dňa 24.5.2024, sp. zn. 15 Co 127/2022-479, odvolací súd pripustil, aby z konania vystúpil žalobca: Conitors Slovakia, s.r.o., IČO: 47 201 746, Bratislava, Trstínska č. 38 a aby na jeho miesto vstúpil žalobca: Accent Legal, s.r.o., IČO: 47 251 476, Bratislava, Jakubovo námestie č. 9.

11. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 28.6.2024 opätovne vzniesol námietku premlčania voči nároku uplatnenému spoločnosťou Accent Legal s.r.o., ktorá sa stala žalobcom na základe uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 24.05.2024, č. k. 15 Co 127/2022-479.

12. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že ani odvolaniu žalobcu a ani odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28. januára 2026; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378

ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu, pričom v tejto časti sa pridrižiava dôvodov tam uvedených ako správnych (§ 387 ods. I, ods. 2, ods. 3 C.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku zároveň odvolací súd uvádza nasledovné.

13. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 470,31 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 25.2.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku II. vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku III. žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s ustanovením § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver súdu prvej inštancie. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadří sa len k odvolacím námietkam odvolateľov.

16. Odvolací súd podotýka, že argumentácia žalobcu, ako aj žalovaného v odvolaní spočívala predovšetkým v zopakovaní svojich tvrdení uvádzanými už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Nakoľko sa súd prvej inštancie s týmito tvrdeniami náležite a vyčerpávajúco vysporiadal v odvolaní napadnutom rozsudku a odvolací súd sa s predmetnými závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, tak sa odvolací súd týmito tvrdeniami nezaoberal.

17. Odvolací súd, k námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie aktuálneho žalovaného - spoločnosti Accent Legal, s.r.o. s prihliadnutím na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 78/2021, zo dňa 22.2.2023, v prvom rade pripomína, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný dňa 16.12.2021, teda pred vydaním citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý zároveň konštatoval, že mu nie sú známe žiadne jeho rozhodnutia (stanoviská), ktoré by sa v minulosti zaoberali otázkou: „či pohľadávku advokáta na zaplatenie paušálnej odmeny za poskytnutie právnych služieb možno zmluvou o postúpení pohľadávky platne postúpiť na tretiu osobu, ktorá ex lege nie je viazaná mlčanlivosťou, resp. otázka, či porušenie povinnosti mlčanlivosti uzavretím zmluvy o postúpení takejto pohľadávky zakladá právny následok absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky na zaplatenie odmeny advokáta za poskytnutie právnych služieb“ (bod 25. a 26.). V bode 40. odôvodnenia uvedeného rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel: „že postúpenie pohľadávok advokáta, ktoré vznikli v súvislosti s poskytovaním právnych služieb podľa zákona o advokácii, na osobu, na ktorú sa nevzťahuje zákonná povinnosť mlčanlivosti, odporuje zákonu o advokácii v zmysle § 525 ods. 2 OZ v spojení s § 23 ods. 1 zákona o advokácii. Zmluva o postúpení

pohľadávok vzniknutých advokátovi za poskytovanie právnych služieb podľa zákona o advokácii na tretiu osobu, neviazanú povinnosťou mlčanlivosti, je podľa § 39 OZ neplatným právnym úkonom, ak nebol advokát povinnosti mlčanlivosti klientom zbavený.“ V bode 44. odôvodnenia Najvyšší súd Slovenskej republiky zopakoval, že: „...pohľadávku advokáta, nezbaveného povinnosti mlčanlivosti, na zaplatenie paušálnej odmeny za poskytovanie právnych služieb podľa zákona o advokácii nie je možné postúpiť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok na tretiu osobu, ktorá nepodlieha povinnosti mlčanlivosti, nakoľko postúpenie takejto pohľadávky je v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 23 ods. 1 zákona o advokácii v rozpore so zákonom o advokácii s právnym následkom absolútnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Teda odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie vec správne právne posúdili, ak dospeli k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu dôvodiac absolútnou neplatnosťou zmluvy o postúpení pohľadávky, v zmysle čoho sa žalobca nemohol stať postupníkom, resp. majiteľom postúpenej pohľadávky, a teda ani veriteľom dlžníka, t. j. nositeľom subjektívneho práva.“ V zmysle uvedeného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak možno konštatovať, že Zmluva o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou LEGAL CARTEL s.r.o. ako pôvodným žalobcom a spoločnosťou Conitors Slovakia s.r.o. ako následným žalobcom zo dňa 9.7.2018 je absolútne neplatným právnym úkonom. Na druhej strane však odvolací súd zastáva názor, že keďže v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ešte nebola táto otázka judikovaná najvyššou súdnou autoritou, súd prvej inštancie postupoval správne, keď vychádzal výlučne z (v danom čase) aktuálnej právnej úpravy, a teda v čase rozhodovania považoval aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu Conitors Slovakia s.r.o. v konaní za danú. Na druhej strane však zohľadniac prijatý právny názor je potrebné konštatovať absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky medzi LEGAL CARTEL s.r.o. a Conitors Slovakia s.r.o. zo dňa 9.7.2018 a z toho vyplývajúci nedostatok aktívnej vecnej legitímácie spoločnosti Conitors Slovakia, s.r.o., ktorá spätne previedla súdenú pohľadávku na pôvodného žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.12.2023. Ten v odvolacom konaní Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 3.1.2024 postúpil posudzovanú pohľadávku na spoločnosť Accent Legal, s.r.o. IČO: 47 251 476, Bratislava, Jakubovo námestie č. 9, ktorú skutočnosť postupca písomne oznámil protistrane a zároveň procesne zohľadnil odvolací súd uznesením zo dňa 24.5.2024, sp. zn. 15 Co 127/2022-479. V dôsledku „nového“ postúpenia predmetnej pohľadávky na spoločnosť Accent Legal s.r.o. bol odvolací súd opätovne povinný vysporiadať sa s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej legitímácie aktuálneho žalobcu s prihliadnutím na vyššie citované závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Z Výpisu z Obchodného registra Mestského súdu Bratislava III odvolací súd zistil, že predmetom podnikania aktuálneho žalobcu (spoločnosti Accent Legal s.r.o.) je výhradne poskytovanie právnych služieb a konateľka žalobcu Mgr. O. C. je zároveň zapísaná v zozname advokátov vedeného Slovenskou advokátskou komorou pod registračným číslom 4017. Odvolací súd preto konštatuje, že keďže podľa dovolacieho súdu osobitnou podmienkou, ktorá bráni postúpiť pohľadávku na zaplatenie odmeny za poskytnutie právnych služieb je práve povinnosť zachovania mlčanlivosti v zmysle zákona o advokácii, postúpenie pohľadávky pôvodným žalobcom spoločnosťou LEGAL CARTEL s.r.o. na Accent Legal s.r.o. je súladné nielen s uvedeným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ale aj s ustanovením § 23 ods. 1 zákona o advokácii, keďže na žalobcu Accent Legal s.r.o. (rovnako ako na LEGAL CARTEL s.r.o.) sa vzťahuje zákonná povinnosť zachovávať mlčanlivosť. Na základe uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky medzi pôvodným žalobcom ako postupcom a spoločnosťou Accent Legal, s.r.o. ako postupníkom je v zmysle ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 23 ods. 1 zákona o advokácii platným právnym úkonom, t. j. žalobca sa mohol stať postupníkom, resp. majiteľom postúpenej pohľadávky, a teda aj veriteľom dlžníka (žalovaného), t. j. nositeľom subjektívneho práva, ergo v konaní je daná aktívna vecná legitímácia aktuálneho žalobcu.

18. Čo sa týka odvolacej námietky žalobcu, týkajúcej sa spôsobu vykonania a hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom prvej inštancie (pozri aj bod 22. odôvodnenia tohto rozsudku), konkrétne nevypočítia konateľa pôvodného žalobcu, keď mal súd prvej inštancie, vedome opomenúť skutočnosť, že takémuto návrhu sám nevyhovel (navrhnutého dôkazu zrejme za účelom pozbavenia povinnosti mlčanlivosti pôvodného právneho zástupcu žalovaného), odvolací súd podotýka, že súd prvej inštancie sa s uvedeným náležite vysporiadal v bode 24. napadnutého rozsudku, keď konštatoval, že konateľ spoločnosti LEGAL CARTEL s.r.o. sa v dôsledku postúpenia pohľadávky na spoločnosť Conitors Slovakia s.r.o. a následným prevzatím právneho zastúpenia spoločnosťou LEGAL CARTEL s.r.o. v predmetnej veci dostal do pozície, kedy ako advokát zastupujúci žalobcu nemohol byť v konaní vypočítaný ako svedok, kedy zároveň platí, že ani vzájomná dohoda a ani žiadna zákonná povinnosť žalovaného ako klienta, ho v spore o zaplatenie odmeny advokáta nezaväzuje zbaviť advokáta

povinnosti mlčanlivosti. Povinnosť mlčanlivosti predstavuje jeden zo základných princípov advokácie, pričom ide o právo klienta, ktoré musí byť rešpektované ako súčasť ústavného práva na spravodlivý súdny proces a ochranu súkromia, ktorá povinnosť advokáta nemôže byť svojvoľne porušovaná.

19. Žalobca ďalej v odvolaní dôvodil, že je bežnou praxou, že na základe plnomocenstva udeleného v pôvodnom konaní advokáti zastupujú klientov aj v následnom exekučnom konaní, na ktoré im klienti neudelujú „ďalšie“ plnomocenstvo a úkon právnej služby „prevzatie a príprava zastúpenia“ si uplatňujú aj v exekučnom konaní, pričom súdy vydávajúce poverenia na vykonanie exekúcie tento úkon bez akýchkoľvek výhrad akceptujú a poverenie na vykonanie exekúcie aj na úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia vydávajú. Odvolací súd tento argument neprijal, nakoľko ide o vážne a ničím nepodložené tvrdenie žalobcu, spochybnené nielen zákonnými ustanoveniami, ale aj (práve) rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít (vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora EÚ) pri ochrane spotrebiteľov ako slabšej strany v spore.

20. Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobcom predložené listinné dôkazy, ktorými disponoval od počiatku súdneho konania, mu boli doručené až dňa 8.11.2021, t. j. len 6 pracovných dní pred nariadeným pojednávaním, čím mal žalobca znemožniť žalovanému riadne bránenie práva. V tejto súvislosti je žalovanému potrebné pripomenúť, že lehota na prípravu pojednávania je v ustanovení § 178 ods. 2 C.s.p. určená ako „spravidla najmenej 5 dní“ a táto bola splnená. Navyše, odvolací súd má za to, že právo žalovaného na riadne bránenie práva nebolo porušené a hoci žalobca mohol dôkazy predložiť už skôr, táto skutočnosť nemala a nemohla mať vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konajúci súd je síce oprávnený, avšak nie povinný využiť tzv. sudcovskú koncentráciu konania, avšak ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, vyhlási uznesením dokazovanie za skončené (§ 182 C.s.p.). Odvolací súd opätovne konštatuje, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci riadne vykonal dokazovanie a v jeho postupe odvolací súd nezistil žiadne procesné pochybenie. Z toho dôvodu predmetnú námietku žalovaného vyhodnotil ako neopodstatnenú.

21. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že odvolací dôvod namietaný žalobcom podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) nebol naplnený. Rovnako tak neboli naplnené ani ďalšie odvolacie dôvody oboch odvolateľov.

22. Ak žalobca i žalovaný v odvolaní namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), odvolací súd opakovane uvádza, že na základe vykonaných dôkazov dospel k rovnakým skutkovým zisteniam, ako súd prvej inštancie. Z toho dôvodu ani tento odvolací dôvod odvolateľov nepovažoval za dôvodný. Odvolací súd v súvislosti s týmto odvolacím dôvodom dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovení § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli sporové strany. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané odvolateľmi vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

23. K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu oboch sporových strán, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav.

O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

24. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadné ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napríklad vo veci vedenej pod sp. zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

25. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Nakoľko v odvolacom konaní nemožno úspech (a neúspech) pričítať žiadnej zo strán sporu, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).